

ἐπισκέπται! Θὰ γεμίσουν λευκώματα καὶ σπῆλαι ἐρημερίδων. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ συρμός καὶ αὐτὰ ὑπερτάμεθα πρὸς χάριν του. Διότι, ἐπαναλαμβάνων, δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἔκτακτον καὶ ἰκανοποιητικὸν αὐτὰ καθεαυτὰ τὰ Μέγαρα, οὔτε ἡ πανήγυρις των. Ἐκ τῆς λαμπρᾶς ἀρχαιότητος δὲν ἀπομένει παρὰ τὸ ὄνομα καὶ ἴσως ἡ ἐνδυμασία τῶν παιδιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀρκετὰ εἶδαμεν, ὅπως ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος, ἀτυχεστέρα πράγματι τῶν προβάτων. Ἡ δὲ πανήγυρις ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν τράκταν, ἡ ὅποια μεθ' ὅλα τὰ ἐγκώμια καὶ τὰς συσχετίσεις τὰς ὁποίας κἀνουν οἱ ἀρχαιομανεῖς, μοὶ φαίνεται ἔρηχσις ἀκαλαίσθητος, χωρὶς ἔκφρασιν καὶ ἀναξία τόσης σπουδῆς. Καὶ θὰ ἦτο βῆσανος δι' ἐμὲ ἡ ἐπὶ μακρότερον θέα τῆς, ἂν δὲν εἶχα συντροφίαν καλὴν καὶ τὸ κυριώτερον ὁμόφροναν, μετὰ τῆς ὁποίας ἀπεσύρθη μετ' ὀλίγον εἰς δυσέρευνον σκιάν, ὅπου ἐξήντησα τὰ σιγᾶρα μου καὶ τὴν φλυαρίαν μου, περιμένων τὴν ὥραν τῆς ἐπιβιάσεως εἰς τὴν ἔκτακτον ἀμαξοστοιχίαν.

*

Φερόμεθα ὀλοταχῶς πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ὁ ἀτμός ὑπηρετεῖ τὸν πόθον μας ἐντελέστατα. Διερχόμεθα διὰ τῶν αὐτῶν τοπίων, ἀμαυρουμένων βαθμηδὸν ἐφ' ὅσον πλησιάζομεν καὶ μυρωμένων ἀπὸ τὰς ἀγριοβιολέττας. Εἶνε ἐσπέρα πλέον προχωρημένη ὅταν σθάνωμεν εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν. Τί παρὰδοξοὶ φύσεις ποὺ εἶμεθα! Ὁλίγας ὥρας μόνον ἐλείψαμεν καὶ ὅμως ἐπατήσαμεν μετὰ συγκινήσεως τὸν κοινορτὸν τῶν Ἀθηναίων μας καὶ ἐπανείδαμεν μετ' ἀγάπης τοὺς φανούς τοῦ φωταερίου καὶ τὴν μεγάλην παράταξιν τῶν ἀναμενουσῶν ἀμαξῶν...

Αὐτὰ εἶδαμεν καὶ ἐπάθαμεν πέρυσι καὶ προπέρυσι. Ἀλλ' ἐφέτος — πρέπει νὰ ἦμαι εἰλικρινής — ὁ κύριος Ἐαυτός μου δὲν μετέβη εἰς τὰ Μέγαρα.

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΤΑ ΕΝ ΚΛΩΒΟΙΣ ΠΤΗΝΑ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙΟΝ

Τὸ καναρίνιον εἰσῆλθον ἐν Εὐρώπῃ μόλις κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα. Ἐκτοτε τοῦτο ἐνεκλιματίσθη ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Εὐρώπης· ἐπολλαπλασιάσθη καὶ νῦν τὸ εἶδος τοῦτο ἐπεξετάθη μέχρι τῆς Σιθηρίας. Τὸ κλίμα καὶ ἡ σύζευξις μετ' ἀναλόγων πτηνῶν παρήλλαξαν τὴν πτέρωσιν αὐτοῦ. Τὸ χρῶμα, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἦτο φαῖον πρασινίζον, παρήλλαξε καθ' ὁλοκληρίαν· ἡ φωνὴ ὅμως οὐδόλως μετεβλήθη.

Κατὰ τὸν παρόντα χρόνον ἡ ἀνατροφή τῶν καναρινίων, ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ὀλλανδίᾳ, ἀπασχολεῖ πληθὺν ἀνθρώπων, κερδίζοντων σπουδαῖα ποσά.

Οἱ Ὀλλανδοί, ὧν ὁ οὐρανὸς οὐδόλως φωτίζεται ὑπὸ λάμποντος ἡλίου, καὶ τὸ κλίμα δὲν διακρίνεται διὰ τὴν γλυκύτητα αὐτοῦ, ἀνατρέφουσιν

ἐν ὑπαίθρῳ τὰ καναρίνια καὶ καυχῶνται, ὅτι κατέχουσι τὰ καλλίτερα εἶδη. Ἴδου δὲ πῶς ὁ Ὀλλανδὸς van Moersen περιγράφει τὸ πτηνοτροφεῖον αὐτοῦ, ὅπερ κεῖται πλησίον τοῦ Ἀμστελδάμου.

«Πρὸς τὴν οἰκίαν μου συνέχεται ἀγρὸς κατὰφυγτος δενδρυλλίων παντὸς εἶδους καλλιεργουμένων μετὰ πάσης τῆς ἀπαιτουμένης φροντίδος. Τὸ δάσος τοῦτο τῶν δενδρυλλίων ἐκτείνεται περίξ τοῦ οἴκου. Ἀριστερᾷ, ἀμέσως μετὰ τὸν κήπον ἐν ᾧ καλλιεργοῦνται ἄνθη καὶ ἐν τινὶ γωνίᾳ καλῶς προσφυλαγμένη, εὔρηται δεξαμενὴ ὕδατος σκιαζομένη ὑπὸ τῶν δένδρων, περίξ τῆς ὁποίας συναθροίζονται τὰ πτηνὰ ἀπολαύοντα τῆς δροσερότητος.

Τὰ καναρίνια βιοῦσιν ἡμέραν καὶ νύκτα ἐντελῶς ἐλεύθερα ἐν τῷ παραδείσῳ τούτῳ· πηγνύουσι τὰς νεοττίας των, ἐπωάζουσι τὰ ὠά των, ἀνατρέφουσι τοὺς νεοσσούς, παίζουσι, μινύρονται».

Ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι τὸ καναρίνιον δὲν ἐπιζητεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὐρίσκει τὴν τροφὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὅπως κατορθώσῃ τις οὕτω ν' ἀναθρέψῃ καναρίνια, πρέπει νὰ ἔχῃ κτῆμα ἐκτεταμένον ἀπομεμονωμένον, ἵνα μὴ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνατρεφόμενα μεταβαίνωσιν εἰς τὰ κτῆματα τοῦ γείτονος καὶ συλλαμβάνωνται παρ' αὐτοῦ.

Προσθέσωμεν, ὅπως καταλήξωμεν τὴν μονογραφίαν ταύτην τοῦ κατοικιδίου καναρινίου, ὅτι ἡ ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας διαβίωσις ὑπὸ τὸν ἡμέτερον οὐρανόν, κατέστησε τοιαύτην τὴν σωματικὴν εὐεξίαν, ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑπομένῃ, οὐδόλως πάσχον, πᾶσαν θερμοκρασίαν. Ἀγαπᾷ τὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς· καὶ ἂν θέλῃ τις ν' ἀκούσῃ τοῦ ἤσματος του, ἀρκεῖ νὰ τὸ θέσῃ εἰς τὸ παράθυρον.

Καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ψυχρὰς τοῦ χειμῶνος ἡμέρας, ἅμα τεθῇ ἐκτὸς παραθύρου, ἀντὶ νὰ περισυλλεγῇ καὶ συσφαιρωθῇ, ἄρχεται ἄδον, τόσῳ ἀρέσκειται ἀναπνέον καθαρόν ἀέρα.

Τροφή.

Ὡς πάντοτε ἡ ἀπλουστερά τροφὴ εἶναι καὶ ἡ μάλλον ὑγιεινὴ. Τροφαὶ ἐρεθιστικά, ἐξεγείρουσι τὰς θηλείας καὶ ὠθοῦσι ταύτας εἰς ὠστοκίαν. Τότε συμβαίνει, ἡ μία ἐπ' ὅσας νὰ διαδέχεται τὴν ἄλλην ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι, καὶ αἱ μητέρες καταγινόμεναι εἰς τὴν κατασκευὴν νέας νεοττίας, ἐγκαταλείπουσι τοὺς νεοσσούς των προτοῦ τελείως ἀναπτυχθῶσι. Τὰ καναρίνια δύναται νὰ τραφῶσι καταλλήλοτερον διὰ κόκκων ἐλαιοκράμβης βεβρεγμένης ἐν ὕδατι καὶ διὰ κέχρου (κεχρὶ κοινῶς). Εἰς ταῦτα προστίθεται ἄρτος βεβρεγμένος· τινὲς μάλιστα διαβρέχουσι τοῦτον διὰ γάλακτος· ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει πρέπει πρότερον νὰ βράζῃται τὸ γάλα πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ζυμώσεως. Ὅταν εἶναι νεαρά τὰ καναρίνια, καὶ τότε μόνον, εἶναι καλὸν νὰ διδῇ τις εἰς αὐτὰ ὀλίγην λέκθυον (κρόκον ὡοῦ) καὶ κόκ-

κους κανάθειας (καναθουρίου) τεθραυσμένους.

Κατὰ τὰς ἐποχὰς εἰς τὴν τροφὴν ταύτην προστίθεται φύλλον θρίδακος (μαρουλίου), ἀνδράχνης (ἀνδράκλας), τεμάχιον μήλου, ἀπίου, σύκου καὶ ἄλλου γλυκέος καρποῦ, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ὀλίγη ὀρυζα ἐξογκωθεῖσα καὶ ἐκραγεῖσα ἐν γάλακτι.

Πολλαπλασιασμός.

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις τοῦτον, πρέπει νὰ ἐκλέγῃ καναρίνια ἄρρενα οὐχὶ τόσον παχέα· ἐπίσης αἱ παχεῖαι θήλειαι ἀσθενοῦσι πρὸ ἐκάστου τοκετοῦ, ἀποθνήσκουσι συνήθως, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν τεχθέντα ὡς εἴτε δὲν ἐκκολάπτονται εἴτε ἐκκολαπτόμενα δίδουσι νεοσσούς μικροτάτους καὶ ἀδυνατωτάτους.

Ὁ θέλων ν' ἀναθρέψῃ καναρίνια ὁδηγεῖται βεβαίως κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, πρέπει ὅμως νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἑξῆς:

1) Ὅτι ἐντελῶς πράσινα καναρίνια ἢ φέροντα πρασίνοὺς κηλίδας, εἶναι μὲν εὖρωστα ἀλλὰ ἔχουσι προδιάθεσιν νὰ φωνῶσιν ἰσχυρῶς.

2) Ὅτι τὰ κίτρινα μελανωπὰ καναρίνια ἢ βαθέως κίτρινα εἶναι εὐαίσθητα καὶ πολὺ ὀλίγον γόνιμα.

3) Ὅτι τὰ ἐρυθροὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντα καναρίνια εἶναι ἀδύνατα· καὶ

4) Ὅτι ἂν προτιμᾷ τις τὰ λοφοφόρα καναρίνια, πρέπει νὰ προσέξῃ μὴ τυχὸν τὸ λοφίον ἔχῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην θέσιν ἐστερημένην πτερῶν, κυρίως ὀπίσθεν.

Ἡ ὀλλανδικὴ φυλὴ ἐπιζητεῖται παρὰ πάντων· ἀληθῶς τὰ πτηνὰ ταύτης εἶναι μεγαλύτερα καὶ ἰσχυρώτερα ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου εἶναι μᾶλλον εὐαίσθητα καὶ ἄδουσιν ὀλιγώτερον.

Πολλὰ μέθοδοι εἶναι ἐν χρήσει πρὸς σύζευξιν τῶν καναρίων. Τινὲς θέτουσιν ἓνα ἄρρενα μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων θηλειῶν· ἕτεροι συζευγνύουσι ταῦτα κατὰ ζεύγη. Ὁ τελευταῖος οὗτος γάμος εἶναι ὁ μόνον σύμφωνος τῇ φύσει, συγχρόνως δὲ δι' αὐτοῦ ἀποφεύγονται αἱ κακαὶ συνέπειαι τῆς πολυγαμίας. Ὁ ἄρρην, ἀντὶ νὰ βοηθήσῃ τὰς θηλείας, ὅπως κοινῇ ἀναθρέψωσι τὴν οἰκογένειαν αὐτῶν, ἀπαλλάσσεται πάσης φροντίδος ἢ ἐνασχολεῖται μόνον εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νεοσσῶν τῆς μᾶλλον εὐνοουμένης αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα δυσκόλως μόνη δύναται ν' ἀναθρέψῃ τοὺς νεοσσούς αὐτῆς. Πολλὰκις ὅμως συμβαίνει τὰ πτηνὰ τὰ ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης νὰ εἶναι καὶ πολυαριθμότερα καὶ καλλίτερα.

Ὅταν πρόκηται νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς ἄρρην διὰ δύο θηλείας, ἐπὶ μακρὸν χρόνον πρὸ τῆς ὥρας τῶν ἐρώτων, ἤτοι πρὸ τοῦ Ἀπριλίου μηνός, εἶναι ἀνάγκη νὰ συνενώσῃ τις τὰς δύο θηλείας ἐν κλωβῷ διακρουμένῳ διὰ καταπιπτοντος διαφράγματος εἰς δύο διαμερίσματα. Ὅταν τὰ δύο πτηνὰ ἐθισθῶσιν ἐν τῷ κοινῷ βίῳ, ἀπομονοῦσι τὴν μίαν τῶν θηλειῶν μετὰ τοῦ ἄρρενος, ὅταν δ' ἀρχίζῃ

νὰ ἐπωάζῃ μεταφέρουσι τὸν ἄρρενα ἐν τῷ ἐτέρῳ νυμφικῷ θαλάμῳ. Μετὰ τὸν τοκετὸν καὶ τῆς δευτέρας νύμφης δύναται τις ἀνεπιφυλάκτως ν' ἀνοίξῃ τὴν μικρὰν θύραν. Ὁ ἄρρην θὰ ἐπισκέπτηται τὰς θηλείας του, καὶ οὐδεμίαν ἀντιζηλίαν θὰ ἐξεγερθῇ.

Νέοι ἄρρενες συζευγνύμενοι μετὰ θηλειῶν μᾶλλον ἡλικιωμένων παράγουσι πλείοτερα ἄρρενα ἢ θήλεα τέκνα. Ἡ καλλίτερα ἐποχὴ ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀναφερόμεν διὰ τὴν σύζευξιν εἶναι ὁ Ἀπρίλιος μῆν.

Ἐνωρίτερον ἢ ὥρα τοῦ ἔτους εἶναι ἔτι ψυχρὰ καὶ ἡ ἐπώασις δὲν ἐπιτυγχάνει πάντοτε. Ὅταν εἶναι καιρὸς, θέτει τις εἰς διάθεσιν τοῦ ζεύγους τρίχας βοός, ἵππου, χόρτα, ἔρια κομμένα, πτίλα καὶ πτερὰ τινα. Ἐὰν ἡ νεοττία εἶναι ἔτοιμος, στρωννύουσι ταύτην κατὰ τὴν ἀρέσκειάν των· ἂν τούναντίον ἔχωσιν εἰς τὴν διάθεσιν των μικρὰ δενδρύλλια, ὁδηγούμενα ὑπὸ τοῦ ὀρμεμφύτου, κατασκευάζουσι ταύτην ὀλόκληρον.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν τικτομένων ὧν ποικίλλει. Ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ εἶδους. Ἡ ἐπώασις διαρκεῖ δέκα τρεῖς ἡμέρας. Οἱ νεαροὶ ἄρρενες ἐκ τῆς φωνῆς των διακρίνονται μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας. Ἐὰν θέλῃ τις νὰ ἐκμάθῃ τούτους ν' ἄδωσι μουσικὰ τεμάχια, πρέπει νὰ τοὺς ἀπομονώσῃ ἐνωρὶς καὶ πεντάκις ἢ ἑξάκις τῆς ἡμέρας ἰδίᾳ τὴν πρωίαν καὶ τὴν ἑσπέρην, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ τεμάχια, εἴτε διὰ τοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατεσκευασμένου ὀργάνου, εἴτε διὰ πλαγιαύλου, εἴτε διὰ τοῦ στόματος, ἀλλὰ πάντοτε τὸ αὐτὸ τεμάχιον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον.

Ἡ θήλεια τοῦ καναρινίου ἀρέσκειται συζευγνομένη μετὰ ξένων πτηνῶν, κυρίως μετὰ τοῦ πλοκέος, τῆς χλωρίδος (φλώρος κοινῶς), τῆς ἀκανθυλλίδος (καρδερίνας) πολλάκις καὶ μετὰ τοῦ σπίνου. Ἐκ τῶν διαφορῶν τούτων γάμων γεννῶνται μιγάδες ἔχοντες πτέρωσιν ποικιλωτάτου χρωματισμοῦ.

Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ¹

Δ' — Σκολεϊό.

Κι ἀπὸ δῶ μπορούμε νὰ ποῦμε πῶς ἀρχινῶ τὸ βασανιστήριον τοῦ στρεβλῶναι μιὰ καὶ γιὰ πάντα κάθε Ῥωμιόπουλο, ἢ Κόλαση, ποῦ στεγνώνει καὶ ζαρώνει τὸ νοῦ του ὥσπου γίνεται μούμια, μούμια ποῦ βγαίνει κατόπι ὅτὸν κόσμον φασιωμένη μετὰ τὸν πάπυρον τοῦ δασκαλισμοῦ, καὶ στολισμένη μετὰ τὰ κουδούνια μιᾶς κορακίστικης γλώσσας, μιᾶς γλώσσας ποῦ δὲν τὴν ἤξερε πρὶ νὰ πάῃ σκολεϊό, ποῦ τὴ μισόμαθε σὰν τὰ φράγκικα, ποῦ δὲν τὴν ἔμαθε ποτὲς κανέννας τέλεια, γιὰτὶ κανέννας δὲν